

0207 – 7. februar

Ta, et! Dette er mitt legeme som brytes for dere. Gjør dette til minne om meg! 1Kor 11: 23–24.

Der er mye som vil hindre oss når vi skal nyte Herrens nattverd. Som kan plage og binde mange Guds barns hjerter så det fullstendig røver fra dem den trøst, forløsning og fryd nattverden skulle gi oss.

En av de største hindringene er at nattverden blir oppfattet som en slags høytidelig offerfest, hvor vi skal gi Gud noe godt. Som om vi skal tre fram for alteret med noe offer som behager Herren; vår ydmykhet, anger, tro, bønn, gode forsetter osv.

Da har vi ikke klart for oss at nattverden er et nådemiddel, hvor Herren tvert imot vil gi oss, hans stakkars, fattige og knuste barn, den trøst, styrke og hvile vi trenger.

Legg altså merke til at nattverden, akkurat som Guds ord, er ett nådemiddel! På samme måte som en ikke kommer til Ordet for å gi eller vise fram for Gud noe godt. Men bare for å få noe godt, få kraft og hjelp til vår svake tro, vår mangelfulle anger og bønn osv. Slik bør en også komme til Herrens hellige nattverd som til et nådemiddel, hvor en bare søker hjelp til alt det en mangler.

Du gruer deg for å gå til Herrens bord. For du vet med deg selv at ditt daglige liv er så fullt av fall. Du er ikke slik som en rett kristen skal være. Der er noe sykt, enten i troen eller i livet ditt. Der er en betenkelig mangel ved din kristendom, og derfor kan du ikke gå fram med frimodighet til Herrens bord.

Men hva annet betyr dette enn at du fullstendig har glemt hva som var hele hensikten og målet med nattverden! Den skulle jo nettopp være et legemiddel mot all denne sykkelighet og mangler i vår tro og vårt liv.

Hvis alt var rett med din kristendom, med troen og livet ditt, da behøvde du ikke benytte dette nådemiddelet. På samme måte som med Kristus og hele hans fullbrakte verk – som ikke var kommet for rettferdige, men for syndere. Selv sier han også at de friske trenger ikke lege, bare de syke.

Tenk deg at en fysisk syk blir oppfordret til å gå til lege, men bare svarer at «det tør jeg ikke, for jeg er så fryktelig syk. Det må være noe veldig galt med blodet mitt. Utslettet mitt er så enormt. I så elendig tilstand kan jeg jo ikke gå til lege. Først må jeg jo ha blitt litt bedre». Ville en ikke bli forskrekket over en slik dårskap, og svare: «er det ikke akkurat for sykdom en skal gå til lege?»

Akkurat på samme måte blir det når en på grunn av åndelig sykdom og mangler er redd for å gå til Herrens hellige nattverd. Den er jo nettopp gitt oss til hjelp og legemiddel mot alle slags mangler og sykdommer.

La oss aldri glemme den kjærlige Frelserens store omsorg da han innstiftet dette nådemiddelet! Hva var det han selv sa om sitt blod da han rakte dem den velsignede kalken? Blant alt det mangfold og store som kunne vært sagt om dette blodet, nevner han bare dette: Det blir utgytt til syndenes forlatelse.

Der ser vi hva det var han ville med dette. Det var til trøst mot synden, mot denne nøden som pinte hans barn aller mest, han innstiftet nådebordet: Til syndenes forlatelse!

Det er synden, bevisstheten om synd og utroskap mot min Gud, som røver fra meg den trøst og frimodighet jeg skulle ha framfor ham. Men det er nettopp som et legemiddel mot denne nød og plage Herren innstiftet dette salige minnemåltidet. Vi skulle minnes hans soningsdød.

Vi blir trøtte på vårt livs vandring. Sjelen blir matt og sulten. Vi blir bedrøvet og såret over våre feilsteg, vår famling og våre fall. Men så har Gud plassert nattverdsbordene som hvilesteder langs veien. For at vi skulle stoppe opp der og få ny kraft gjennom livets brød. Ved å minnes ham og nyte det legemet og blod som ble utgytt til våre synders forlatelse. Og dermed på nytt bli overbevist om at Gud ikke er imot oss, men med oss.

Dermed er det også klart at det er når vi opplever spesielle kriser, er i åndelig ubalanse o. l. som er rette tid for å skynde seg til Herrens nådebord. Akkurat som samme tilstand skal gjøre at vi skynder oss til Ordet.

Dette er også grunnen til at gamle åndens lærere, som hadde sett dette, talte om det å være en verdig nattverd gjest på en måte så en kunne undres på om de var ved sine fulle fem.

Luther sier. «Du bør gå ofte til dette bord, men spesielt når du er vel skikket til det, d. v. s. når du er tynget av mange og store synder».

Som svar på spørsmålet når bør en gå til Herrens nattverd, sier doktor Svedberg: «Når trellesinnet begynner å innta den barnlige tillitens rom i hjertet ditt».

Disse har forstått at nattverden er et nådemiddel.